

Böszörményi Zoltán

A tél

Három napja szinte megállás nélkül esett a hó. Az utakra vastag rétegben taposták rá az arra haladók.

Az öreg, mielőtt kilépett a házból, felvette posztókabátját, gyapjúsálat tekert a nyaka köré. A kucsmát megforgatta a kezében, hosszasan vizsgálta, majd visszahelyezte a bejárati ajtó előtti fogasra.

Az utcán néhány járókelővel találkozott. Mintha mindegyikük sietett volna valahová, de a jeges, havas járdán nehezen boldogultak. Meg-megcsúsztak, toporogtak, előre alig jutottak.

Az öreg gúnyos mosollyal szemlélte őket. Legbelül kuncogott, s apró lépéseivel sorra elhagyta a vele egy irányba közlekedőket.

„Majd én megmutatom nektek” — ismételte magában.

A sarokra érve balra fordult, s benyitott a háromemeletes, sárgára festett bérház kapuján. Eredetileg sötétbarnára mázolták, de az évek alatt megkopott a színe, itt-ott csíkokban hámlott.

„Elkelne egy tatarozás” — motyogta maga elé.

Csodálkozott, hogy bár harminc éve majdnem naponta bejárt ezen a kapun, soha nem bántotta, hogy pattogzik róla a festék.

A lépcsőket ráérősen vette. Nem sietett. Minek is tette volna. Fia, az orvos, aki hatvanöt éves volt, ereje teljében, most kiterítve feküdt a harmadik emeleti lakás nappalijában. Fejénél gyertyaláng égett. Egyszer-egyszer sercegve belepislógott a csendbe, mintha búcsúzna, de ismeretlen erőtől éledve újra felviláglott.

Az öreg szuszogva ért a lépcsők tetejére, s balra fordult, a nyitott ajtajú lakás irányába. Eszelős fény, elszántság, mély gyász csillogott a szemében.

Amint belépett, s kitörölte szeméből a benti meleg okozta könnyet, keresztet vetett, letekerte nyakából a sálát. Fiára nézett, akit életénél is jobban szeretett. Soha senkinek sem árulta el ezt az érzést, még nyomorék, húsz éve fekvőbeteg feleségének sem, akit csak az előbb hagyott magára a lakásban, miután kicserélte pelenkáját s megreggeliztette.

A sebtében rögtönzött ravatalhoz lépett, imát morzsolta ajka.

„Ha látna most az anyád, azonnal utánad menne” — mondta hangosan, s megigazította a halott fekete csokornyakkendőjét. „De nem lát meg soha. Azt mondtam neki, hogy kiküldtek Afrikába. Mondtam, ott nagy szükség van rád, sok a beteg gyermek.”

„Nem, nem akarta megtudni, melyik országba repültél. Nem érdekelte. Ne kérdezd, miért.”

Vállat vont. Körbejárta a halottat.

A szomszéd szoba ajtaja nyikorogva nyílt. Reverendás pap lépett a helyiségbe. Fejbiccentve köszöntötték egymást.

Az öreg ekkor megfordult, s amennyire lábai engedték, kisietett a lakásból.

Amikor a jég borította járdára lépett, szembeszökött vele a fagyos szél. Fülét, orrát, arcizmait azonnal elzsibbasztotta. Kezét a zsebébe dugta, s összeszorította fogait.

„Nem hagyom magam, nem hagyom magam” — ismételte. „Segíts meg, Istenem! Ne hagyj magamra!”

Több szóra nem telt.

Megcsúszott.

Kifutott alóla a világ.

Molnos Dalma grafikája

Fülöp Kálmán

Ökörnyál

Ökörnyál
rongyos
barna
ég

kertemben
csak
emlék
a nyár

tört
napok
arcán
pernye
ég

s tüzek
hamvából
visszajár...

Holdnász

Lugasom
tél-álmán
éjszaka érik

pislog
az öreg ház
ázik
a tornác

ha csak
egy percre is
oszlik
a vén sötét

tombol
a holdnász...
